

1.

Karlīna aizvēra acis un bez spēka atslīga sēdekļi.

Viņa lāgā neatcerējās, kā atbraukusi uz adresē norādīto vietu, tik vien kā sekojusi navigācijas norādēm. Adrenalīns bija izsīcis, nogurums mātās virsū kā lipīga tumsa. Viņa droši vien patraucās garām vismaz vienam radaram, braukdama ar neatļauto ātrumu.

Sasodīts! Ko viņa vispār iedomājās? Divdesmit deviņi nav ne deviņpadsmit, pat ne divdesmit trīs gadi. Viņa vairs nespēja kā agrāk – prokrastinēt visu nedēļu, negulēt pēdējo nakti, nostrādāt dienu un pēc tam vēl vienu nakti noballēties. Vienīgais, ko viņa šobrīd viskvēlāk vēlējās, – rast iespēju pagulēt. Nu kaut vai piecpadsmit minūtes! Bet vislabāk – pāris stundu. Jā, ar to būtu pietiekami, un tāds arī bija Karlīnas sākotnējais plāns, bet pēc tā stulbā negadījuma...

Vienā acumirkļi nepatīkamās atmiņas izklīdināja neatlaidīgā noguruma miglu. Karlīna atžirga, paķēra uz blakus sēdekļa nomesto papīra lapu un sirdīgi to saburzīja, tad ieraudzīja līdz tam skatienam paslēpto zeķu iepakojumu un atcerējās, kāpēc uz šejieni atbraukusi.

Izabellas telefons neatbildēja. Aizņemta? Bet varbūt apvainojusies. Nuja, viņa kavējās nepiedodami ilgi un pirms tam nebija atbildējusi uz draudzenes zvaniem. Mēģinādama sazvanīt vēlreiz, Karlīna negaidot ieraudzīja Izabellu pašu.

Baltā frotē halātā, ar galvai aptītu divieli, dušas čibiņās – draudzene platiem soļiem mērķtiecīgi mēroja ceļu pāri stāvvietai. Izabella neskatījās ne pa labi, ne pa kreisi un pirmajā brīdī pat nesadzirdēja Karlīnas saucienu. Visbeidzot draudzene saausījās:

– Ak... Karla? Tā patiesi esi tu?! Cik labi! Tu tomēr atbrauci!

Izabellas sajūsma bija neviltota, kad viņa metās atpakaļ un apkrita atbraucējai ap kaklu. Ne dusmu, ne aizvainojuma, pat neviena no prognozētajiem pārmetumiem, uz kuriem Karlīna sagatavoja stāstu par šurp ceļā gadījušos ķezu. Izabella nelaida draudzeni pie vārda:

– Kā man tevis pietrūka! Kur tu, pie velna, tā kavējies? Dārgā Karla, tu pat iedomāties nevari, ko man tikko nācās piedzīvot. Tu neticēsi! Es pati tam nenoticētu, ja tu man stāstītu ko tādu. Bet es... es esmu tādā šokā! Redzi, paskaties – es joprojām trīcu!

Izabellai bija taisnība, un tas, ko Karlīna noturēja par novakares vēsuma ietekmi, nepārgāja – pieticīgi ģērbtā sieviete turpināja drebēt kā apse bezvēja laikā.

– Tā tik vēl trūka, lai tu tagad saaukstētos! Vai nu vajadzēja tādai pusplikai vazāties pa āru? – Karlīna noskaitīja un iesmējās, saklausījusi savā balsī mātišķas intonācijas. Nu gluži tāpat, kā kādreiz bārās mamma, kad abas ar Izabellu, vēl mazas un dumjas, ziemas salā skraidīja apkārt plānajās zeķbiksēs vai džinsos ar pazemināto jostas vietu.

– Es tur, – Izabella pamāja atpakaļ, no kurienes bija nākusi, – es tur savu kāju vairs nesperšu!
– Viņa izskatījās ne pa jokam satraukusies.

– Iza! Iza, varbūt izstāstīsi, kas notika? Ja es pareizi atceros, vecmeitu ballīte sākās ar SPA procedūrām?

– Tās joprojām turpinās! Tikai bez manis! Man tas nav pieņemami! Tas ir... ir... Neko *tādu* es nebiju gaidījusi! Tas bija tik pretīgi!

– Kas, Izabella? – Karlīna saspringa. Vai tiešām kāds šodien būtu atļāvis apvainot viņas labāko draudzeni? – Vai tu vari sakarīgi izstāstīt, kas notika? Vai kāda no tavām vecmeitām kaut ko pateica? Vai varbūt izdarīja?

– Otrais variants... Tikai tā nebija neviena no viņām!

– Kas tad?

– Masieris.

– Vīrietis?

– Iedomājies tikai, jā! Jā, šajā uzņēmumā strādā arī vīrieši. Normāli, pieklājīgi, profesionāli. Iesākumā arī viņš tāds šķita. Iepazīstināja ar sevi, pat paguva izstāstīt, ka ir fizioterapeits ar augstāko izglītību, ka apguvis dažādus Tai masāžas veidus, bet tad...

– Izrādījās, ka ir galīgs nejēga?

– Ļaunāk!

– Kas var būt ļaunāk par nekvalitatīvu masāžu?

– Speciālā masāža!

Karlīna neticīgi pablenza draudzenē, tad iesmējās:

– Tev nepatika karstie akmeņi? Vai varbūt tev ir alerģija pret ieziešanu ar šokolādi...

– Man ir alerģija pret to, ka tādi, tā saucamie profesionāļi, lien ar to, ko nevajag, tur, kur nevajag.

– Ā... ē... es nezināju, ka viņi šeit piedāvā arī maigo roku terapiju.

– Redzu, ka tu zini, par ko ir runa. Vai tu man to uzsauci?!

– Kā, lūdzu?

– Tad, kad es nepiekritu tām, kā tu saki, maigajām rokām, tas pseidomasieris, iedomājies tikai, viņš sāka žēloties, ka nu būšot jāatdod atpakaļ saņemtā samaksa, bet viņš jau esot iztērējies dāvanā sievai.

– Un tu ko?

– Piedāvāju viņam tā vietā izmasēt lauleni. Karla, tas ir tik... tik ļoti pazemojoši! Es tagad jūtos tik... tik ļoti...

– Šokēta?

– Netīra!

– Ak, mīļā, man patiesi žēl! Vai tu jau ziņoji administrācijai? Nē? Gribi, es aiziešu tev līdzi? Gribi, es iesniegšu sūdzību par slikto...

– Nē!

Karlīnai iedzinkstējās ausīs no tā, cik spalga kļuva Izabellas balss.

Nu labi, vismaz draudzene pārstāja drebināties. Tagad izskatījās, ka viņai drīzāk ir karsti, ne auksti, – vaigi sārtojās, zods spītīgi izsliets, bet acīs gruzdēja kaut kāda dīvaina kvēle. Tādai Izabellai kļuva bail pieskarties. Karlīna neziņā palūkojās visapkārt un pamanīja vīrieti, kas viņai stipri vien kādu atgādināja.

Viņi nekad agrāk nebija tikušies klātienē, bet Karlīna zināja, ka tumsnējais un nenoliedzami simpātiskais spāņu vīrietis ir Izabellas izredzētais nu jau vairāk nekā gadu. Klātienē viņš izskatījās vēl pievilcīgāks nekā momentuzņēmumos.

Grūti rast attaisnojumu, bet, laikam ejot, arī vislabākās draudzenes sāka atsvešināties. Viņas regulāri sekoja viena otras gaitām *Facebook* un *Instagram*, apsveica viena otru svētkos ar *WhatsApp* palīdzību, bet pirms mēneša Karlīna saņēma sev adresētu papīra aploksni. Tajā viņa atrada kaligrāfiskiem vecās drukas burtiem rakstītu ielūgumu uz Izabellas un Mauricio kāzām.

– Vai tas gadījumā nav tavs līgavainis? Vai man tikai šķiet, ka tas ir viņš, kas tur nāk?

– Ak, mans Dievs! – Izabella apsviedās kā dzelta. – Karla, mīļā, apzvēri, ka tu ne ar pušplēstu vārdu nepieminēsi to, ko es tev tikko izstāstīju! Mauricio neko nedrīkst zināt!

– Labi, bet...

– Nekādu *bet*! Aizmirsti visu, ko es tev sarunāju! Nekā tāda nebija! Dzirdi? Nekā *tāda*. Es pajokoju. Joks. Ha–ha–ha!

Izabella iesmējās gana samāksloti, lai Karlīnai sāktu nepatikt draudzenes uzvedība.

– Iza, tu nedrīksti to tā atstāt, tas jādara zināms!

– Jā, jā! Tikai tad, kad būs piemēroti apstākļi. Ne tagad! – Izabella paklusām nošņāca un iesmējās skaļāk.

– *Hola!*¹ – spānis sauca pa gabalu. – Par ko mans ziedīņš tik laimīgs? – vīrietis ar dienvidnieciski mīkstu akcentu runāja ļoti skaidrā un gana saprotamā latviešu valodā.

– Ak, Mauricio, tu taču zini – man ir simts un viens iemesls būt laimīgai. Iepazīsties, tā ir Karla, nu, tas ir, Karlīna – mana visvisvislabākā draudzene vēl no pirmās klasītes.

Karlīnai šķita, ka Izabellas uzvedība ir nedaudz pārspīlēta. Mauricio to neievēroja, viņš apskāvās un saskūpstījās vispirms ar līgavu, pēc tam pienāca arī viešņas kārtā.

– *Encantado de conocerte!*² Hm... Kāpēc es līdz šim neesmu satīcis tavu bērniņas draudzeni?

– Tāpēc, – Izabella nervozi iesmējās, – ka es to jau paredzēju – līdzko tu ar Karlu iepazīsies, tā skatīsies tikai uz viņu.

Tā arī notika – Mauricio nenovērsās no līgavas draudzenes.

Karlīna bija apguvusi, cik ļoti svarīgs ir pirmais iespaids. Otrā iespēja tam nekad netika dota. Viņai uzreiz iepatikās vīrieša atvērtība, atklātais smaids, stingrais rokasspiediens. Bet vislielākās Karlīnas simpātijas ieguva viņa acis, kas, vērtējoši pakavējušās pie svešinieces, bez aizķeršanās atgriezās pie Izabellas, – siltas kā izkausēta šokolāde, maigas un pilnas neliekuļotas mīlestības.

– Vai tu esi greizsirdīga, manu ziedīņ?

– Jā! Uz visām un ikvienu, kamēr vien mēs nebūsim vīrs un sieva.

– Un pēc tam?

– Arī pēc tam. Kamēr vien elpošu, es tevi neatdošu nevienai citai.

Karlīna novērsās, viņa negribēja nepieklājīgi blenzt izjusti bezgalīgajā skūpstā. Tomēr paguva ievērot, ka ar draudzeni notika brīnumainas pārvērtības. Vairs nekādas uzspēlētas izlikšanās, Izabella, nonākusi mīļotā rokās, aprīma, sāka gluži vai izstarot gaismu. Karlīna paklusām nopūtās – viņa atcerējās, ka tā notiek tikai tad, kad esi patiesi iemīlējies.

– Es meklēju tevi, – Mauricio teiktais salauza sapņaino noskaņu. – Meitenes teica, ka tu esot aizgājusi uz masāžu.

– Jā? Nu–u, e–es... mīlais, es...

– Tur neviena nebija.

– Ak tā? Nuja, es taču pārdomāju! Nu un, kā tu pats redzi, arī Karla atbrauca.

– Tas gan labi! Citādāk viens mazs odiņš paguva piedīkt man abas ausis ar žēlabām, ka tu esot viņu uzmetusi, – bilda Mauricio un atskatījās uz Karlīnu.

– Nopietni?

– Nē! – Izabella liedzās. – Es? Nekad!

– Lai nu tā būtu, – Mauricio nosmēja un vēlreiz noskūpstīja līgavu. – Bet nu gan man laiks. Tu taču atceries, manu puķīt, ka arī es šovakar izklaidējos. Bet rīt, rīt mēs kopīgi pāršķirsim jaunu lappusi. *Hasta luego!*³

Vīrieša soļi enerģiski šņirkstēja pagalma grantī, līdz spēji apstājās, viņš griezās atpakaļ:

– Gandrīz aizmirsu – zvanīja Ausmas kundze.

– Mana mamma? – satrūkās Izabella. – Tev?

– Jā, un lūdza steidzami nodot, lai tu ar viņu sazinies. O, šķiet, zvana atkal! – Mauricio steidzās izcelt vibrējošo telefonu no kabatas. – Nē, tas ir man. Atvainojiet... *Hola!*⁴ Čau, čau, vecais blēdi... Kas...?

Izabella rokrokā ar Karlīnu apgāja sarunā aizņemto līgavaini.

– Vai tev līdzī daudz mantu? Es palīdzēšu, – Izabella piedāvājās.

– Varbūt vispirms piezvanīsi mammai?

– Pfff! Nekas viņai nenotiks! Jau apnikusi – zvanās par visādiem sīkumiem! Varētu padomāt, ka tās ir viņas, nevis manas kāzas.

Pirmo vijoli grūti pārspēt.

– Ak, Karla, tu pat iedomāties nevari, kā es gaidu to brīdi, kad mēs iekāpsim lidmašīnā un...

– Iza?

Izabella griezās atpakaļ, bet aizkavējās, aizķērusies nelīdzenajā zālienā.

Mauricio apstājās pussolī.

Inerces dzīta, Karlīna grasījās sekot draudzenei, piepeši aptvēra, ka būs trešā liekā, pakāpās sānis un par mata tiesu izvairījās no akmeņiem un grants šķembām, kas lidoja uz visām pusēm.

Troksnis sasniedza ausis tikai pēc tam. Viņa instinktīvi palūkojās vispirms augšup, tad zem kājām. Pie tām gulēja gabalos sašķēlusies smilšakmens vāze, uz visām pusēm izšķīdusi zemi un petūnijas – košā asiņu krāsā.

Izabella metās pie Mauricio, kurš apķēra līgavu un, bažīgi atskatīdamies uz ēku, rāva viņu tālāk no notikuma vietas. Neviens no abiem nebija cietis, ja nu vienīgi Izabellas baltais ietērps, uz kura skaidri izcēlās melnzemes traipi. Karlīna saviebās, sperot soli, iesmeldzās labās kājas pēda, viena no vāzes atlūzām bija pārripojusi tai pāri, un kāds no oļiem rikošetā trāpīja pieri tieši pa vidu.

– Kādas šausmas! Vai ar jums viss kārtībā? Kas notika? Ārprāts!

No viesnīcas izskrēja darbinieki. Pāri pagalmam steidzās daži no tikko kā piebraukušajiem viesiem.

– Līdz kāzām sadzīs! – Karlīna atgaiņājās no palīdzēt gribētājiem.

Tie bija tādi sīkumi! Un bija bail iedomāties, kas varēja notikt, ja Izabellai nebūtu nomukusi dušas čība, ja Mauricio, aizņemts ar viedtālruni, nebūtu palēninājis gaitu. Un viņa pati? Ja viņa būtu spērusi vēl vienu soli uz priekšu, nevis sānis...

Karlīna atgāza galvu pret trešā stāva balkonu, kas pletās no vienas izvirzītās fasādes malas līdz otrai. Saskatīja akmens spraišļu margas un tāda paša materiāla četras atlikušās puķu vāzes, kurās pamīšus plīvoja priecīgi sarkanās un svinīgi baltās petūnijas. Pietiekami gaumīgs noformējums laika gaitā nomelnējušajiem un dzelteniem ķērpjiem apaugušajiem romiešu stila kausiem ar akmenī kaltajām osām.

Viesnīcas darbinieki rosījās žigli kā skudras, nokopdami negadījuma sekas. Karlīna vēlreiz atgaiņājās no piedāvājumiem izsaukt neatliekamo palīdzību. Vienīgais, ko viņa pieņēma, bija ledus, ko pielikt pie pieres. Kāja klausīja un kustējās, nekas nebija lauzts. Viņa, viegli pievilkdama cietušo pēdu, devās pie Izabellas un Mauricio.

– Es ļoti un ļoti atvainojos! – pieaicinātā viesnīcas administratore atkārtoja vēl un vēlreiz, teju vai raudādama. – Tā ir tik nelaimīga sakritība! Mēs tikai vakar likām dārzniecei atsvaidzināt puķu kompozīcijas. Zināt, vasara sausa, viss izkaltis. Varbūt pārļautīja vai izkustināja. Mēs noteikti noskaidrosim lietas apstākļus un vainīgo sodīsim. Man ir neizsakāmi...

Karlīna laida gar ausīm sievietes vaimanas un vēlreiz palūkojās uz balkonu. Tagad tur rosījās puisis un meitene no apkalpojošā personāla. Un aizvien vairāk nostiprinājās pārliecība, ka arī pirmajās sekundēs pēc negadījuma viņa uz balkona manīja cilvēku. Nelāgās nojautas pārņemta, Karlīna iejautājās:

– Varbūt to nogrūda tīšām?

Pils administratore aplusa pusvārdā. Izabella sarāvās, Mauricio apskāva līgavu ciešāk. Visi trīs tramīgi palūkojās augšup. Vakara klusumā ļoti skaidri varēja sadzirdēt turp uzsūtīto darbinieku sarunu.

– Tu ko, gribi, lai es dabūju bruku?

– Nu labi, vismaz pārbaudi, vai pārējās turas. Nesaprotu, kā kaut kas tāds varēja atgadīties.

– Tas, princesīt, saucas pavisam vienkārši – laika zobs.

– Nemels! Pirms pieciem gadiem balkonu restaurēja. Kaut kāda mistika!

– Vai arī... Buuu!

– Idiots!

– Jā, jā, – administratore uzreiz piebalsoja, – tas noteikti bija Pelēkais barons!

– Cik izdevīgi, – novīpsnāja Karlīna.

– Spoks? – Izabella iespurcās. – Dzirdēji, mīļais? Poltergeists!

– Viņš mums pēdējā laikā tāds stipri aktīvs, – administratore acīmredzamā labpatikā klāstīja. – Istabenes sūdzas nepārtraukti, ka numuriņos, kuros nevienam nevajadzētu būt, spilvenos varot

redzēt galvas nospiedumus. Bet viesi dažkārt zvana uz reģistratūru un sūdzas par to, ka ieslēgti istabās, bet atslēga – pazudusi. Un zināt, kas ir pats dīvainākais? – sievietē pieklusināja balsi. – Pēc tam to atrod karājamies atslēgu skapī.

– Un bieži viņš kaut ko met cilvēkiem uz galvas?

– Nu, bet neuzmeta taču! – administratore atcirta Karlīnai un vērsās pie jaunā pāra. – Viņš nav ļauns, nedomājiet tā, viņš tikai atgādina ik pa laikam, kurš te īstais saimnieks. Arī agrāk ir plēsis traukus, jā, tas ir fakts. Vēl reizēm aizsprosto notekas un nopludina stāvu. Citkārt liek no krāna tecēt tikai karstam vai tikai aukstam ūdenim. Mēs jau esam pieraduši! Es pati reiz ziemā, kad viesnīcā nebija neviena cita, dzirdēju augšstāvā soļus un suņu rejas...

Karlīna atmeta ar roku un kliboja projām. Viņa lāgā neticēja tam, ko ar tādu entuziasmu viesnīcas administratore mēģināja iestāstīt bailīgajai līgavai un manāmi ieinteresētajam spānim par Dzilnienas pils barona Graušpehta spoku.

2.

Karlīna palūkojās lejup.

Pils trešais stāvs, kā izrādījās, atradās diezgan augstu. Ņemot vērā, ka katrā stāvā griestu augstums noteikti pārsniedza pēdējā gadsimta būvju standartus, viņa šobrīd atradās gandrīz vai ceturtajā. Pagalmu izgaismoja norobežotā zāliena malā degošie saules akumulatoru gaismekļi. Tikai tad, kad kāds izgāja vai nāca pa sētas puses durvīm, uz īsu brīdi iedegās nedaudz spožāks apgaismojums. Pils tagadējais īpašnieks vai nu tīšām, vai citu iemeslu dēļ taupīja elektrību. Arī numuriņā ierīkotais apgaismojums bija vārgs kā svece.

Tomēr Karlīna varēja tikai pabrīnīties, kā pēdējās desmitgades laikā pils un tai piederošās saimniecības ēkas izmainījušās. Jā, viņa šeit kopā ar klasi, tajā skaitā arī Izabellu, ciemojās pirms piecpadsmiit gadiem. Karlīna mēģināja atcerēties, kurā klasē tolaik mācījās. Izabellai jau bija četrpadsmiit, Karlīna ar nepacietību gaidīja savu dzimšanas dienu vasarā. Jā, un ekskursijā uz šejieni viņi bija atvesti mācību gada pēdējās dienās.

*

Parks bija aizaudzis un pavasara maigā zaļuma ieskauts. Ziedēja ievas. Kaut kur briksnājā kā apskurbis pogoja lakstīgalu tenors. Draudzenes nošķīrās no pārējās klases, kas sekoja vietējās gides pēdās un klausījās stāstījumā par baronu Graušpehtu un tā valdījumiem. Gadsimtu gaitā vietas nosaukums gan bija latviskojies vai varbūt atguvis savu kādreizējo vietvārdu – Dzilniena, bet Pelēkā barona īpašumi sarukuši un tuvojās iznīcības robežai. Tikai tādi kultūras un vēstures entuziasti kā par gidi piestrādājošā vietējās pamatskolas vēstures skolotāja mēģināja saglabāt un nodot nākamajām paaudzēm stāstus par to, kā kādreiz bijis, un mudināja iztēloties, kā varētu būt.

Klases lielākajai daļai tas neinteresēja ne tik, cik melns aiz naga. Izklūvuši brīvībā no autobusa saspīestības, puikas nozuda pirmie. Parka biežnā tas nebija grūti izdarāms, turklāt klases audzinātāja atradās grupas priekšgalā, lai labāk dzirdētu visu, ko pensionētā pedagoge stāsta. Kādā asākā pagriezienā arī Izabella parāva Karlīnu sānis, un viņas spurgdamas aizsteidzās pa tuvāko taciņu.

Meitenes uzdūrās efejām noaugušai lapenei. Mūžam zaļais vītenis stiepās augšup arī pa tuvāko koku stumbriem, ložņāja pa zemi. Ne par velti uz šejieni veda taciņa, vietējie zināja par nomaļo vietu. Tukšas pudeles, skārdenes, papīra iepakojumi un citas dražas mētājās visapkārt, bet lapenes iekšpusē izrādījās samērā tīrs. Kādreiz čugunā atlietās metāla mežģīnes bija palikušas nemainīgas, vienīgi aprūsējušas, tāpat kā soliņu kājas, kas līdzinājās kāda mistiska dzīvnieka ķepām ar

pirkstiem un izliektiem nagiem. Kādreiz virs tām droši vien atradušies marmora plāksņu sēdekļi, to apsūnojušās lauskas mētājās pie līdzīga materiāla pakāpieniem, kas, apmeklētāju kāju dilynāti, atklājās tikpat balti kā pirms vairākām paaudzēm. Tie, kas šo vietu izmantoja tagad, bija uzmeistarējuši sēžamos, pārmetot pāri čuguna ķepām dēļu galus.

– Cik te ir skaisti! – iesaucās Izabella.

Karlīna paspēra kaktā atslietu alus pudeli, tā aizripoja un nokrita pie pārējām, kas meitenes acīs šo vietu nepadarīja pievilcīgāku. Izabella vienmēr bija krietni gaisīgāk noskaņota, bet Karlīna no sākta gala turējās tuvāk zemei. Varbūt tāpēc viņas tik labi sapratās un joprojām draudzējās.

– Te ir tik romantiski! – Izabella turpināja jūsmot. Viņai piemita īpašība, kas Karlīnu reizēm tracināja: draudzene meistarīgi izlikās neredzam to, kas viņai traucēja vai nepatika, visbiežāk viņa manīja tikai to, ko gribēja ieraudzīt.

– Kādreiz te nāca dāmas un viņu kavalieri, – Izabella turpināja sapņot, sēžot uz viena no dēļiem.

– Pelēkais barons – pavisam noteikti. Dzirdēji, ko stāstīja tā učene? Viņam bijušas neskaitāmas mīļākās. Un viņu pat tiesājuši par daudzsievību.

– Jā? Es neieklausījos. Bet, būtu viņš karalis vai vismaz princis, varu saderēt, ka visi uz to pievērtu acis.

– Tev tikai prinči prātā!

– Jā, – Izabella sērīgi nopūtās, – es gribētu kā pasakā. Lai atnāk viņš, uzsēdina baltā zirgā un aizved mani tālu, tālu projām.

– Un jūs dzīvotu ilgi un laimīgi mūžu mūžos kā āmen baznīcā.

– Karla, nesmejies! Saki, vai tad tu vēl neesi nevienā... iemīlējusies?

– Un tu gribi teikt, ka esi?

– Es nezinu, – Izabella atkal nopūtās, – varbūt. Bet viņš par to vēl nezina.

Jau tolaik Karlīnā iemājoja aizdomas, vai tikai draudzenes nereālajos sapņos nav vainojama Izabellas māte. Kā tas ir – sadzīvot diendienā ar direktori ne tikai skolas telpās, bet arī mājās?

Karlīna reti ciemojās pie Izabellas, draudzene visbiežāk nāca pie viņas, bet vienmēr bija spiesta strikti ievērot komandantstundu un nakšņošanai ārpus mājām nācās izlūgties īpašu atļauju. Tikai tad, kad pie telefona pienāca Karlīnas mamma un apsoliņa, ka meitenes tiks pieskatītas, Izas māte deva piekrišanu.

Karlīna atšķirībā no draudzenes baudīja daudz lielāku brīvību. Tētis vienmēr aizņemts darbā, mamma allaž dzīvoja un saimniekoja mājās, bet vēl jau bija trīs brāļi – divi vecāki, abi vidusskolnieki, un trešais pastarītis, dažus gadus jaunāks par māsu.

Viņa auga starp puikām, un neviens meiteni ne žēloja, ne saudzēja, par savām tiesībām nācās nemitīgi cīnīties – sākot no tā, kurš pirmais no rīta iekļūs tualetē, un beidzot ar to, kuram tiks pēdējais Karlīnas dzimšanas dienas tortes gabals. Bet ģimenes futbola mačos viņai vienmēr (vienmēr!) lika stāvēt vārtos, un nereti mamma steidzās palīgā, lai apturētu ar bumbu atdauzītā deguna asiņošanu.

Skrambas, zilumi, arī zobu atstātās pēdas – tāda bija Karlīnas ikdiena. Toties viņa ātri vien iepazīna zēnu vājās vietas un nekautrējās tās izmantot.

Izabellai iepatikās ciemoties lielās un draudzīgās Sēļu ģimenes mājās. Un Karlīnu tas tikai priecēja, jo brāļi–mežoņi piepeši atcerējās, ka arī viņu māsa ir meitene. Atlika tikai Izabellai parādīties pie apvāršņa, kā visi, pat mazākais, kas bija arī visneciešamākais, kļuva teju vai par angļu džentlmeņiem.

– Iza, mīlā, tev jānāk pie mums biežāk, – Karlīnas mamma reiz ierunājās vakariņu laikā, kad pie galda sēdēja arī Izabella. – Pateicoties tev, Renārs atcerējās, ka var ēst arī ar dakšīnu un nazi, ne tikai ar karoti.

Vecākie brāļi, arī Karlīna sāka smieties, jaunākais piesarka un saņēma stingrāk galda piederumus, ar kuriem pirms tam neveiksmīgi dzenāja pa šķīvi gaļas bumbiņas un kartupeļus. Zem galda viņš pamanījās iespert tuvāk sēdošajai Karlīnai un īdzīgi noburkšķēja:

– Nevar jau zināt, ko šī nosūdzēs direktorienei.

Izabella neapvainojās, viņa smējās kopā ar pārējiem, lai gan nevienam nebija noslēpums, ka no direktores Ausmas Bāliņas baidās visi – gan skolēni, gan viņu vecāki.

*

Karlīna saraustīja uz leju piegulošo kleitu, kas, kāpjot pa kāpnēm, bija nedaudz savilkusies augšup. Vajadzēja tomēr mazliet vairāk pastaipīties jogas nodarbībās. Bet varbūt nevajadzēja ēst picu un citas ātrās uzkodas, ko projekta nodošanas naktī pasūtīja kolēģi. Arī kola pamīšus ar kafiju tika izdzerta vairāk, nekā pienācās. Un Karlīna varēja saderēt, ka asinssarkanā kokteiļkleita pirms nedēļas derēja kā uzlieta.

Pirms nedēļas viņa saņēma vecmeitu ballītes dreskoda prasības – sarkans un melns. Obligāti seksīgs.

Sarkanas kurpes Karlīnai jau bija, kleita pati iekrita acīs, kļīstot pa lietoto apģērbu tirdziņu, vienīgi par piemērotām zeķēm viņa bija piemirsusi. Atcerējās pēdējā brīdī, kad jau ieņēma starta

pozīcijas izbraukšanai no Rīgas. Ja ne tās sasodītās zeķes, viņa nekad nebūtu nonākusi tik muļķīgā situācijā!

Atceroties notikušo lielveikala stāvlaukumā, gribot negribot nācās nopurināties kā pie kaut kā riebīga un šermuļus uzdzenoša.

Karlīna ne acu galā nevarēja ieredzēt tādus tipņus, ar kādu nācās saķerties nieka skrambiņas dēļ, kuru nemaz nevarēja redzēt. Nu labi, varbūt arī varēja, bet tad arī bija jābūt tendētam kaut ko tādu ieraudzīt. Knauzerīgais tiriņš! Ar tādiem un tamlīdzīgiem epitētiem viņa visu ceļu līdz pat Dzilnienai apsaukāja vīrieti, ar kuru nekādu mierizlīgumu panākt neizdevās.

– Ou! Tu izskaties fantastiski!

Kāpnēs Karlīna saskrējās ar Izabellu. Arī viņa devās lejup, uz bāru, kurā bija paredzēta visu pieaicināto vecmeitu pulcēšanās. Pati galvenā vecmeita, proti, līgava, savā pēdējā naktī brīvas meitenes statusā izskatījās satriecoši. Melnu mežģiņu tērps, kuram cauri vīdēja nepārprotami seksīga sarkana apakšveļa.

Mauricio izkustu, Karlīna nodomāja, novērtēdama draudzenes pārvērtības.

– Nāc, es gribu tevi iepazīstināt ar savām kolēģēm un pāris studiju draudzenēm!

Izabella veda Karlīnu tuvāk sieviešu bariņam, kas atbilstoši noteikumiem bija saģērbušās, kā nu kura bija mācējusi. Vienai tas bija sanācis dabiski un neradīja nekādas neērtības, cita kautrīgi tinās šallē, lai tikai neatsegtu un neparādītu par daudz. Arī vecuma ziņā saaicinātās līdzjutējas bija atšķirīgas. Vecākās droši vien bija Izas tagadējās kolēģes. Karlīna bez panākumiem meklēja kādu pazīstamu seju.

– Klasesbiedrenes tu neaicināji?

– Aicināju.

– Neieradās?

– Kā neieradās? Tu taču esi šeit!

Apmainījusies ar pieklājības frāzēm, iepazīstoties un tūlīt pat aizmirstot sieviešu vārdus, Karlīna ar labpatiku atkrita vienā no sarkanajiem ādas dīvāniem. Vai tie bija pieskaņoti vakara notikumam, vai dreskods piemeklēts bāra interjeram – Karlīna nevēlējās iedziļināties. Galvenais, ka Izai viss patika, viņa priecājās, jau mazuliet iereibusi, un arī Karlīna nolēma neatteikties no piedāvātā *Aperol Spritz*. Lai gan visprātīgākais šķita vai nu dzert vēl tonnām kafiju, vai vienkārši iet un likties uz auss.

Dzēriens iedarbojās negaidīti uzmundrinoši, un tas bija pilnīgi pretējs efekts gaidītajam. Karlīna pat uzsmaidīja līdzās uz dīvāna sēdošajai meitenei un nolēma iesaistīties sarunā:

– Vai tu...

– Nikola.

– Ak, jā, piedod, man ir ļoti slikta atmiņa uz vārdiem. Vai tu, Nikola, esi Izas kolēģe?

Līdz tādām secinājumam Karlīna nonāca tikai tādēļ, ka blondā būtne noteikti nebija Izabellas vienaudze, drīzāk jau kāda no Z paudzes pārstāvēm – tik bērnišķīgi izskatījās gan vaigi, gan zods, lai gan kosmētika un pieaudzētās skropstas centās panākt pavisam pretēju efektu.

– Nē, es esmu vietējā.

– No Dzilnienas?

– Nē, no pilsētas.

– Vai... tu esi radiece līgavai? – Karlīna pieņēma to kā vienīgo variantu, jo tik jauniņu paziņu dzimtajā mazpilsētā Izabellai noteikti nevarēja būt.

– Ai, nē! Mani ielūdza uz kāzām. Es esmu kopā ar Salvi.

Piepeši Karlīna sajuta vēlmi aiziet pēc vēl vienas porcijas kokteiļa, tomēr palika sēžam tur, kur bija, un ar krietnu neticības devu blenza Nikolā, līdz pārjautāja:

– Ar Salvi Baltmani?

– Jā! Viņš ir mans līgavainis. Tu taču noteikti viņu pazīsti, vai ne? Bet es tevi atceros. Vēl no skolas. Es sāku iet pirmajā klasītē, kad tu un Iza beidzāt divpadsmito. Tu vēl vedi mani pie rokas pirmajā skolas dienā.

Kaut kas Karlīnas pakrūtē tā kā pārtrūka, kā sašūpojās.

– Piedod, atvaino, – viņa cēlās kājās un spraucās meitenei garām.

– Vai tev kļuva slikti? Tualete ir tur, aiz šķērssienu.

Patekusies blondajai būtnei par norādēm, Karlīna tomēr devās pretējā virzienā, tur, kur bijušo kursabiedreņu ielenkumā čaloja Izabella.

– Man ar tevi steidzami jārunā! – Karlīna nesaudzīgi izrāva draudzeni no iesilušo un pļāpīgo dāmu loka. – Vai tu zini, kas viņa ir? – Karlīna pamāja uz vientuļi palikušo Nikolu.

Izabellas nopūta izteica visu.

– Es tevi nesaprotu! – iesaucās Karlīna.

– Nomierinies, ja? Karla, viss ir pagātnē. Jau sen.

– Un tāpēc tu ielūdz uz savām kāzām bijušo?

– Es nelūdzu.

– Pats uzprasījās, vai? Izabella, vai tad tu reiz nesolījies mūžam turēties no viņa pa gabalu?

– Ak, kungs, kad tad tas bija?! Un vispār – Salvi ielūdza māte. Viņam tagad kaut kāds atbildīgs amats pilsētas domē, īsti nezinu, it kā saistībā ar skolām. Turklāt viņš palīdzēja izdevīgi noīrēt Dzilnienas pili, pašvaldības darbiniekiem dodot atlaides. Vispār nepiesienies man, es nezinu, to visu izkārtāja māte! Un, starp citu, kā tu jau saprati, viņš te nav viens, bet gan kopā ar meiteni. Arī viņi drīzumā plāno apprecēties.

– Pasaki vēl, ka tu ar to Nikolu, ka jūs tagad esat sirdsraudzenes. Bet Mauricio čomiski sadzer alu ar Salvi. Ideāli!

– Viņš ir izmainījies.

– Tādi kā viņš nemainās, Iza! Ja nu vienīgi paliek vecāki. Bet draudzenes, kā es skatos, attiecīgi kļūst jaunākas.

– Bet tu aizvien vairāk nīsti vīriešus. Karla, atslābsti! Feminisma demonstrācijai šoreiz nav ne mazākā pamata. Turklāt ir mana vecmeitu ballīte, bet rīt es apprecēšos ar Mauricio. Un aizbraukšu no šejienes, no Salvja, no mātes... Karlīna, lūdzu, nesabojā man šo vakaru! Okei?

Viņa dziļdomīgi klusēja.

– Karla?

– Okei, – visbeidzot Karlīna izspieda.

– Nu re! – Izabella apkrita draudzenei ap kaklu. – Pavisam cita lieta. Gribi *prosecco*? Gribi! Es pēc acīm redzu. Un kaut kad drīzumā jāparādās šī vakara lielākajam pārsteigumam.

– Striptīzdejojājam?

– Kuš! Pagaidām citām dāmām ne vārda. Jo tas nebūs viens, tā būs... vesela puīšu grupa! Nu, vismaz tā man apsoliņa kāzu organizētāja.

– Tev arī tāda ir?! Mamma nolīga?

Izabella noburbuļoja atbildi dzirkstošā viņa glāzē, un to varēja pēc izvēles tulkot gan kā jā, gan nē.

– Lanočka ir pieredzējusi profesionāle, – ieteicās Nikola, nemanāmi pievienojusies un dzirdējusi draudzeņu sarunas beigu daļu.

– Lanočka?!

– Svetlana, – Izabella attrauca. – Viņai ir ļoti liela pieredze. Un ļoti piemīlīgs birojs. Atceries, kur agrāk atradās ugunsdzēsēju depo? Pilsēta uzbūvēja jaunu, bet veco pārveidoja par īres ēku dažādiem uzņēmumiem.

– Svetlana. Hm. Atceros, manā bērnībā bija tādi cepumi...

– Joprojām ir! – Karlīnu pārtrauca Nikola. – Man ļoti garšo! Pie tējas.

– Jā, Iza, izskatās, ka dažam labam ar gadiem ir mainījusies arī gaume.

– Nē, – Nikola aizrautīgi turpināja, – man garšoja arī bērnībā!

Tagad slāpētos smieklos burbuļoja divas glāzes – Karlīnas un Izabellas.

– Un kur viņš tādu cālīti atrada? – Karlīna iejautājās, kad Nikola ar šampanieša glāzi atgriezās sarkanajā dīvanā, lai turpinātu sēdēt divvientulībā ar savu mākslīgo skaistumu.

– Salvis ir tāla, aizvēsturiska pagātne, Karla. Tev nav ne mazākā iemesla uztraukties. Cik gadu jau pagājis? Nu? Nu re! Pat tu uzreiz nevari atbildēt!

– Varu gan! Vienpadsmit.

– Sasodīts! Tev jādzer vēl, citādāk būsi pārāk skaidra, kad ieradīsies seksīgie dejojāji, un tas vairs nebūs interesanti, jo es zinu pēc pieredzes, cik kritiska tu māki būt. Karla, lūdzu, atslābsti! Es rīt precos ar Mauricio. Bet šodien gribu līksmot kā kādreiz, kad dzīvojām kojās. Atceries? Salut!

– Uz tavu veselību, Iza!

3.

– *Konnichiwa!*⁵

– Sveiks!

Everts cieši sarokojās ar Jakito, kurš izskatījās vairāk nekā priecīgs, sastopot kolēģi un draugu vienā personā. Par to liecināja kaut vai tas, ka japāņu puisis, kura kultūrā nebija pieņemta eiropiešiem tik ierastā plaukstas paspiešana satiekoties vai atvadoties, un tas ik pa laikam aizvien mulsināja Jakito, ka šoreiz viņš pirmais stiepa roku un bija gatavs Evertu arī sabučot, ja viņš laikus neizvairītos. Jakito ne pārāk labi tika galā ar latviešu iecienītākajiem alkoholiem, un, kā saprata Everts, drauga vakara norma tūlīt, tūlīt būs sasniegta.

– Kur tu tik ilgi kavējies?

– Kur kavējos, tur vairs neesmu.

– A? Ā! Okei, loģiski. Tu palaidi garām izklaides! Tas bija... bija... – japāņu latvisko vārdu krājums uzskārās kā pārslogots dators, un viņš pārgāja uz angļu valodu. – E–eh! Gribi paskatīties, kā mums šodien gāja?

Everts pieklājīgi atvairīja drauga mēģinājumu pagrūst viņam zem deguna planšeti – Jakito nešķiramo pavadoni. Puisis neņēma ļaunā un apgalvoja:

– Vislabākais vēl priekšā.

– Kur pats vaininieks?

Everts lūkojās visapkārt, meklēdams starp viesnīcas vestibilā sanākušajiem vīriešiem savu labāko draugu, bet neatrada. Sasveicinājies pa gabalu ar vēl diviem kolēģiem, viņš konstatēja, ka pārējos tā arī nepazīst. Iespējams, ja viņš būtu laikus ieradies, tad būtu paguvis iepazīties ar visiem un varbūt pat atrast kādu domubiedru, jo pārējie, tāpat kā Jakito, izskatījās iesiluši un tā kā nedaudz uzvilkušies.

– Mēs kaut kur brauksim? Uz kuriem jāiet? – Everts atkal vaicāja japānim, bet, pirms draugs atbildēja, viens no svešo vīriešu pulka aicināja visus sekot viņam, un pēc dažiem soļiem lejup Everts atpazina viesnīcas pagrābtelpās iekārtotajā bārā.

Tur valdīja intīma pustumsa, kas zem velvētajiem griestiem meta sarkanīgas gaismēnas. Skanēja klusa, gaidpilnajam noskaņojumam itin piemērota mūzika. Pirmajā brīdī Everts nespēja atpazīt skaņdarba izpildītājus, bet viņš pavisam noteikti to kādreiz jau bija dzirdējis un ļoti līdzīgos apstākļos. Tas kļuva intriģējoši.

– Oh! – kaut kur pa labi no viņa novaidējās Jakito, un Everts izsekoja puīša skatienam.

Bāra tālākajā galā, sarkanu atzveltņu norobežotā teritorijā, pulcējās sieviešu bariņš.

Sarkans un melns. Kleitas, mežģīnes, zeķes, augsti papēži, izceltas krūtis, atsegtas muguras, izlaisti mati. Šķita, ka virs un apkārt vilinošajām būtnēm sabiezējusi vēlmju un iekāres migla kā biezs un smacīgs pirts tvans. Noraugoties tajā pa gabalu, kļuva grūti elpot.

Everts sāka saprast Jakito un atcerējās, kur dzirdējis dziesmu, – striptīzbārā.

Jā, tas tik bija vakara pārsteigums! Viss, kas palaists garām pirms tam, nebija ne uz pusi vērts tā, ko solīja gaidāmā nakts. Un no kurienes nomaļajā miestā sapulcinātas tādas izmeklētas skaistules?

Otrs šots sekoja pirmajam, bet tas neko nenodzēsa, drīzāk uzkurināja vēl vairāk. Everts nespēja atraut skatienu no melnmates sarkanā kleitā, kas ieskāva viņas augumu kā otra āda. Vai zem ņiebura bija krūšturis? Nē, drīzāk ne. Ik pa brīdim sieviete piekārtoja kleitas augšmalu, it kā baidīdamās, ka tā varētu noslīdēt un atsegt par daudz. Bet jau tā bija redzams pietiekami – kailie pleci, daļēji atsegtās lāpstīņas, vidukļa izliekums, kas pārgāja ne mazāk kārdinošā gurnu līnijā.

Everts pasniedzās pēc pāris nākamajiem šotiem. Vīrietis, kas viņus visus šurp saaicināja, apgalvoja, ka dzērieni šovakar ir bez maksas. Nē, nē, pārceņties arī nedrīkstēja, pat ja alkohols bija par velti. Ja nu... ja nu vienīgi drosmes deivai.

Sieviete piecēlās. Pārvilka ar plaukstām pār gurniem, kā pārbaudīdama, vai kleita tos vēl piesedz. Evertam nekas nebūtu pretī, ja tās tur nebūtu nemaz. Viņš karsti vēlējās ieraudzīt melno tīkliņzeķu manšetes un visu, kas atradās augstāk par tām.

– Vai tu redzi to pašu, ko es? – Jakito iebakstīja Evertam ar elkoni un atgriezta vīrieti pie sajēgas.

– Ko? Tu... Ā! Vai tev patīk rudmate?

Jakito bez skaņas pamāja. Un viņš nebija vienīgais, kas blenza uz pustumsas retušētajiem sieviešu stāviem. Mūzika ieskanējās skaļāk, un gan vīrieši, gan sievietes atdzīvojās gluži kā pēc burvju nūjiņas mājiena.

Sarkanās, piegulošās kleitas īpašniece tuvojās Evertam. Tajā brīdī viņš noticēja savstarpējās pievilkšanās maģijai. Melnmates slaidās kājas bija ieautas sarkanās izaicinoši augstu papēžu kurpēs. Viņa ļoti uzmanīgi lika soļus, lavierēdama starp krēsliem un galdiņiem.

Lai gan visa Everta uzmanība koncentrējās tikai uz kārdinošo naktstauriņu, kas tuvojās, viņš tomēr manīja, ka līdzīgi rīkojas arī citas pavedinošās būtnes. Viņas nāca pie vīriešiem, tie gāja pretī, un, lai cik dīvaini tas šķistu, izskatījās, ka vairāki pāri ir savstarpēji pazīstami.

Neatlika laika pievērst tam pienācīgo uzmanību, Everts pārlika prātā visas iespējamās frāzes, lai daiļavu uzrunātu, bet viņa tuvojās tik ātri, ka vīrietis izgrūda pirmo, kas patrāpījās uz mēles:

– Čau, skaistulīt!

-
- ¹ Sveiki! (spāņu val.)
 - ² Priecājos iepazīties! (spāņu val.)
 - ³ Tiksimies vēlāk! (spāņu val.)
 - ⁴ Sveiks! (spāņu val.)
 - ⁵ Sveiks! (japāņu val.)